

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Speculum Monasticum

In Quo Totius Religiosæ disciplinæ Casus, Regulæ & difficultates clarè videntur, breviter explicantur & resolvuntur Canone, rationibus & Patrum auctoritatibus

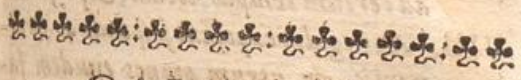
Philippus <a Domina Nostra Septem Dolorum>

Augustæ Vindellicorum, 1688

Cap. XII. De obligatione Confessariorum regularium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40745

veant concionatores; ne plus exigant pro sustentatione, quam ferat ratio laboris, quia ille excessus esset indebitus, & injustus, vel de simonia suspectus. Neque est culpa, non predicare; ubi non speratur suppeditandum alimentum, sed semper est cavendum scandalum, idque præcipue monachis. *Bonacina de simonia* q. 6. punct. 2. objectione 3.

CAPUT XII.

De obligatione confessoriorum Regularium.

SUMMARIUM.

- I. *Necessaria est confessio necessitate præcepti.*
- II. *Ut regulares possint audire confessiones secularium, debent presentari, examinari, & approbari ab Episcopis.*
- III. *Regulares possunt audire confessiones, si ipsis presentatis denegetur licentia sine justa & legitima causa.*
- IV. *Presentatio seu approbatio in uno Episcopatu non sufficit pro aliis.*
- V. *Possunt approbati audire confessiones non solum subditorum illius diocesis, sed omnium*

omnium ad se accedentium, non tamen aliorum religiosorum.

- VI. Approbatio non est perpetua, sed potest successor iterum examinare & approbare. XIV.
- VII. Approbatio restringi & limitari potest ad certum tempus, locum, & personam. XV.
- VIII. An regulares possint suspendi ab Ordinariis, & utrum omnes ejusdem familiae. XVI.
- IX. Approbati possunt audire confessiones egrotantium in suis domibus sine speciali licentia, & omnes in morticulo. XVII.
- X. Approbatio non expirat per mortem concedentis. XVIII.
- XI. Regulares etiam ab Episcopis approbati non possunt secularium confessiones audire contra voluntatem Superiorum suorum. XIX.
- XII. Regulares approbati ab Episcopis Superioribus expositi solum pro peccatis puniuntur, si feminas audiant. XX.
- XIII. Regulares approbati ab Ordinariis. XXII.
- XXIII.
- XXIV.

possunt audire confessionem Paschalem
cujusvis accedentis.

XIV. Quid dicendum de confessariis ex-
communicatis vel suspensis.

XV. A quibus casibus possunt absolvere.

XVI. An à Papalibus & contentis in Bulla
Cænæ & decreto Clem. VIII.

XVII. Nomine Ordinarii quis intelligatur.

XVIII. An regulares possint dispensare in
votis Episcopis reservatis.

XIX. An teneantur absolvere à reservatis
quando id possunt.

XX. An Prælati regulares possint absolvere
suos subditos à casibus Bullæ Cænæ.

XXI. Regulares possunt commutare vota,
quæ propriè sunt Episcopalia, non verò
vota Papæ reservata.

XXII. An possit confessarius absolvere reum,
qui juridicè coram judice interrogatus
noluit crimen fateri.

XXIII. An regulares possint absolvere plena-
riè suos religiosos saltem in mortis ar-
ticulo.

XXIV. An possint sibi eligere confessarios
præter assignatos à Superiore.

℞ 3

XXV.

- XXV. *Quid si regularis habeat casum reservatum.*
- XXVI. *An Confessarius sine peccato possit absolvere aliquem indignum, qui illi comminatur mortem, si non absoluit.*
- XXVII. *An possit fingere absolutionem non proferendo formam essentialem.*
- XXVIII. *An possit proferre formam sine intentione absolvendi.*
- XXIX. *An Confessarius poenitentiam leviorem imponens pro gravioribus peccatis peccet mortaliter.*
- XXX. *An Confessarius, cujus culpa poenitentens non restituit quod debebat, teneatur ipse restituere.*
- XXXI. *An Confessarius teneatur in conscientia absolutionem dare illi, qui voluit confiteri, sed amissa loquella, vel aliàs, non potest amplius confiteri, veniente Confessario.*
- XXXII. *An liceat Confessariis elemosinas spontè datas recipere.*
- XXXIII. *Quando committatur simul Confessariis.*
- XXXIV. *An teneatur Confessarius ad orationem consuetam post absolutionem*

- XXXV. An possit confessarius pœnitentiam imponere pro defunctis, pœnitenti sub titulo satisfactionis.
- XXXVI. An confessarii possint excusari ab officio recitando.
- XXXVII. An qui obtinuit facultatem absolvendi à sodomia passiva, possit absolvere etiam ab activa.
- XXXVIII. Quam pœnam incurrant confessarii audientes confessiones sine licentia.
- XXXIX. Quam pœnam incurrant secretum violantes.
- XL. Quam pœnam incurrant absolventes à censuris potestatem non habentes.
- XLI. An Episcopi possint sibi reservare omnes excommunicationes.
- XLII. Incertorum reservatio non afficit regulares.
- XLIII. Pares debent esse casus regularium ac secularium circa reservationem.
- XLIV. An omnes confessarii teneantur habere transumptum bullæ cœnæ domini.
- I. Pro hujus capituli fundamento sciendum est, Confessionem sacramentalem institutam fuisse jure divino in statu novi Testamenti, &c

ti, & esse necessariam necessitate præcepti, et
impetrandam remissionem peccatorum com-
missorum post Baptismum, secundum id, quod
ait Dominus. Ioan. 20. Accipite Spiritum
Sanctum, quorum remiseritis peccata remittantur
eis, & quorum retinueritis retenta sunt. Iustus
autem iudicium expostulat plenam causa
ognitionem circa peccata, vel remittenda,
vel retinenda; Igitur necesse est, ea per confes-
sionem eius, qui cupit absolvi, manifestari; *Joan.*
1. Si confiteamur peccata nostra; fidelis est & i-
ustus Deus ut remittat nobis peccata nostra, & i-
cobi 5. Confitemini ergo alterutrum peccata vo-
stra, & c. 19. Actuum, Multique credentium
niebant confitentes & annunciantes actus suos.
Vide de necessitate confessionis antiquo
temporum scriptorem & testem omni ex-
tione majorem Tertullianum. *lib. de patientia*
Adeone, inquit, existimatio hominum
Dei conscientia comparantur? An melius
damnatum latere, quam palam absolvi.

II, Hoc posito, dico, quod ad hoc, ut regu-
res confessiones secularium possint audiri,
quiruntur præsentatio, examen & approbatio
Episcoporum. *Conc. Trid. sess. 23. cap. 15.*
Illum enim istis temporibus extat privilegium
aliquibus religiosis concessum, quo possunt
secularium confessiones audire, non præter
examine Ordinarii & approbatione, nec
sinit approbatio parochi pro subditis illius

rochiz, quia Concil. requirit approbationem
Episcopi. *Bonacina de Sacramento penitent.*
disp. 5. q. 7. punct. 4. §. 1. n. 12. Idem etiam re-
quitur, ut graduati regulares in sacra Theo-
logia, aut lectores &c. possint munus confessa-
riorum exercere, quia, licet contrarium videat-
ur insinuari verbis Concilii: *aut alias idoneus*
judicetur, tamen determinatum fuit à Paulo V.
in Bulla *Romani Pontificis, Providentia*, anno
1571, decretum Conc. debere observari ab om-
nibus regularibus per hæc verba: *Etiamsi sint*
Doctores, aut in Theologia de Superiorum suorum
licentiæ graduati vel promoti, vel a Generalibus
aut Provincialibus pro secularium confessionibus
expositi. Idem dicitur de Superioribus religio-
sorum, quia non habent beneficium parochiale
super seculares, prout requirit Conc. *Suar. t.*
4. in 3. p. disp. 28. sect. 4. n. 21. Lez. c. 29. n. 2.
& 6.

III. Nonobstante hoc Concilii decreto, mul-
ti tenent, quod, si Episcopus mala voluntate
aut odio, aut absque causa legitima, (quod ab-
sit fieri) regularibus presentatis coram ipsis &
aliis idoneis renuerit licentiam concedere au-
diendi confessiones, posse tamen audire, quia
per Concil. quoad hoc, non fuit revocata Cle-
mentia illa, *dudum de sepulturis*, quæ hoc sta-
tuit, & non est credibile Concilii decretum
procedere in hoc casu, *Navarr. in manual. c.*
27. n. 264. Miranda in manual. t. 1. q. 45. art. 6.

N 5

Le.

Lezana cit. n. 3. verum Doctoris Sotbonici præstantissimi & eruditissimi iudicio, illorum Doctrina, nec sana iudicatur, nec rita.

IV. Præsentatio seu approbatio facta in uno Episcopatu non sufficit pro aliis, & colligitur ex Concil. Tridentino his verbis: *Nisi ab Episcopis approbationem accipiat.* Verbum enim illud (*Episcopis*) in plurali positum satis indicat non sufficere unum aut alterum Episcoporum approbasse, sed debere omnes, in quorum diocesis regulares volunt confessiones audire. *Suarez 4. tom. ad 3. part. disp. 28. sect. 7.* & est praxis curiæ, majori Theologorum consensu recepta, uti probabilior & securior. *Lezana tom. 4. consulto 40. n. 65. & cap. 19. cit. 4.*

V. Possunt etiam confessarii regulares approbati in aliqua diocesi excipere in illa diocesi confessiones quorumcumque; ad se accedere tium, quamvis non sint de diocesi Episcopatus probantis, sed forenses, & advenæ, quia potestates utuntur jure suo, quod habent accedere ad quemcumque confessarium regularem etiam extra suam diocesim ex privilegio pontificio immediate concessio confessariis regularibus ad utilitatem personarum secularium illis confiteri volentium, & in hoc confessarii regulares differunt à confessariis non regularibus, quibus cum tale privilegium concessum non sit; idcirco non possunt audire forenses dedita operâ ad illos accedentes, quia regulares, 6.

res, cum immediatè habeant jurisdictionem à Papa, qui est omnium diocesium ordinarius, sequitur, illos fieri proximè aptos, non solum audiendi subditos Episcopi approbantis, sed etiam quoscumque forenses. Quo jure non possunt gaudere confessarii non regulares, qui per eorum approbationem jurisdictionem recipiunt immediatè ab Episcopo, qui subicit illis tantum proprios subditos, & non forenses, cum de illis, qui foris sunt, curam habere non debeat; & licet in *Clementina dudum* Papa illos pres fecerit quoad potestatem absolvendi à peccatis à jure utrisque concessam, in ordine tamen ad personas Papa indulget regularibus, quod possint audire confessiones quorumcumque volentium sibi confiteri, quod nullibi conceditur curatis. *Bordonus resoluit. 6. q. 3. n. 3. c. 4. & resoluit. 36. q. 5. n. 3. §. septima. Rodrig. 9. 59. art. 1. ad finem cum suo compend. resoluit. 32. num. 2.* Audire autem confessiones aliorum regularium, sive suar, sive alterius religionis, non possunt ex vi prædictæ concessionis, nisi religiosi, qui volunt audiri in confessione, licentiam habeant suorum Superiorum: quia Confessores religiosorum solum sunt prælati ipsorum, sive ab eis delegati: unde non comprehenduntur in illa generali concessione, quia non est credendum, Pontifices concessisse hoc privilegium alicui religioni cum præjudicio prælatorum alterius, *Sylvester. verbo Confess. 2. num. 6. Lezana cap. 19. 1. part. n. 11.*

VI. Approbatio pro Confessariis requiritur non est perpetua, sed semel approbati ab uno Episcopo possunt à successore iterum examinari & approbari, vel reprobari.

VII. Hæc verò approbatio Confessariorum regularium potest ab Ordinariis, iuste, & rationabili causa subsistente, restringi & limitari ad certum tempus, locum & personas, quia in *Clement. dudum de sepulchris* determinatur in *Clement. dudum de sepulchris*. Nec revocatum fuit per Concil. Trident. *Sess. 4. tom. in 3. part. disp. 28. sect. 7. dub. 6.*

VIII. Confessarii regulares, semel ab Ordinario liberè approbati, non possunt ab ipso suspendi ab audiendis confessionibus, nisi in nova causa eaque ad confessiones ipsas pertinente. Similiter nec possunt omnes Confessarii unius conventus simul privari ab Ordinariis facultate audiendi confessiones, ita est fuit determinatum à sacra Congregatione Novembris, cuius decretum refert *Peyrinus tom. 3. de privilegiis, in constit. 2. Sixti IV. num. 45. & Gavantus in manual. Episc. Confessarius, num. 23. & 24.* Quod si hoc decretum Confessarii regulares suspenduntur ab audiendis confessionibus, excedunt hoc casu Episcopi limites suæ authoritatis *Peyrinis sup.*

IX. Approbati regulares possunt sine licentia parochi audire confessiones infirmorum eorum domibus, relinquentes tamen fidem

parcho, quod tales infirmi confessi fuerint; *Gavanti in manuali Episcop. verbo confessorius n. 12. & seqq.* Et in articulo mortis quilibet sacerdos, etiam non regularis à quovis peccato & censura potest absolvere, *Concil. Trid. sess. 14. cap. 7.* In presentia tamen parochi debet confessorius abstinere ab audienda confessione infirmi, quia tunc temporis (praesertim) curatus debet & tenetur agnoscere vultum pecoris sui. *Bordonus part. priori resolutionum, resolut. 6. de confessoribus n. 6.*

X. Approbatio confessoriorum regularium non expirat per mortem concedentis, quia hæc approbatio conceditur nomine dignitatis, quæ nunquam perit, imò videtur supponi à Sacr. Congreg. dum dicit, *posse iterum examinari,* non tamen dicitur, *debere.* Unde si successor non revocat, approbatio semper tenet. *Navar. cap. placuit de pœnit. dub. 6. n. 151. Suar. lib. de legibus cap. 32. n. 9. & tom. 4. in 3. part. disp. 26. sect. 3. n. 9.* Hæc verò approbatio non requirit, quod detur in scriptis, hoc enim non requirit Concilium, nec est necessarium ad rationem privilegii. *Lezan. c. 19. 1. part. n. 10.*

XI. Notandum, quod regulares etiam approbati ab Episcopis ad audiendas sæcularium confessiones, si contra suorum Superiorum voluntatem confessiones audiant, peccant contra votum obedientiæ, quod, sic faciendo, transgrediuntur. *Navar. in cap. de pœnit. disp. 6. n. 73.*
Validè

Validè tamen absolvunt, quia reverà habent potestatem ordinis & jurisdictionis, si tamen in ordine esset receptum Breve Julij III. concessum Generali Prædicatorum, videtur nec validè absolvere, quia in prædicto Brevi (quo possunt uti cum illis communicantes) Pontifex vocavit licentias concessas religionis illius ordinis quas Generalis judicaverit revocandas. *Miranda in manual. tom. 4. q. 45. art. 12.* Minus certum est, Confessarios regulares, ab ordinariis approbatos, rationabili de causa, potest à suis Superioribus reprobari, suspendi & cõtari; quæcumque enim auctoritas regularibus confessariis concessa, semper intelligitur quoad exercitium & usum, pendere à voluntate prælatorum ratione voti obedientiæ. *Sed in 4. distinct. 18. quæst. 4. art. 3. Grassi in conclus. lib. 5. de pœnit. & remiss. consil. 4.* Et possunt eos privare, ita, ut absolutiones sequentes sint nullæ, quia, etsi sint approbati ab ordinariis, non tamen sunt exempti, sed subjecti remanent correctioni suorum Superiorum Provincialium aut Generalium: Atque hanc privationem illis aufertur potestas jurisdictionis, sine qua nulla est absolutio. Rõritur autem ad hoc privatio formalis & simplex prohibitio. *Bordonus resolut. 9.*

XII. Quæritur nunc: an approbatus regularis confessarius ab Episcopo & à suis Superioribus expositus solum pro viris, puniri possit?

fœminas audiat tempore Jubilæi? Respondent aliqui, ut *Diana resolut.* 93. & ex eo *Tamburin. rom. 2. disput. 6. q. 4.* & *Lezana cap. 19. 1. part. n. 19.* confessarium ab ordinario approbatum pro viris tantum; & non fœminis, posse eligi à fœminis illius diœcesis, habente privilegium virtute Jubilæi ad eligendum confessorem ab ordinario approbatum, cum verè talis confessarius sit approbatus ab ordinario, & favores sint ampliandi. *Henriquez lib. 6. de pœnit. c. 6. n. 8.* & *lib. 7. cap. 12.* *Bonacina de lib. pœnit. disput. 1. q. 7. punct. 4. §. 1. n. 12.* Nec propterea posse confessarium puniri: quia opinio est probabilis, quæ docet, sic limitatè expositos pro confessionibus, posse audire confessiones tempore Jubilæi, non obstante statuto in contrarium. Et hoc sentiunt multi DD. à supradictis citati, quia, cum in eo casu prudenter se gerat confessarius, nulla ratio suadere potest Superiorem posse punire talem confessarium, cum nullo modo peccaverit, & ex amplissima summi Pontificis liberalitate videatur derogatum fuisse statutis regularibus per clausulas; in Bullis Jubilæi apponi solitas, ac quorumcumque Ordinum & Congregationum sive institutorum regularium juramento & confirmatione &c. His tamen non obstantibus, prælatus regularis, juxta sui Ordinis statuta, potest suum subditum regularem ad virorum solum confessiones admittendum punire, & fœminarum confessiones excipiat

cipiatur vigore Jubilæi plenissimi: quia, cum de
 reat potestate, respectu illarum temerè se expo-
 nit, nec potest ab illis eligi: Pontifex enim
 per suum Jubilæum, licet amplissimum, non
 censetur præjudicare, & maximè statutis reli-
 gionum, illis verò non censetur derogare, nisi
 de illis faciat mentionem expressam, *cap. de
 constitut. in c.* & privilegia in dubio nulli præ-
 judicant, *l. 1. §. si quis a principe, ff. ne quid
 loco publ.* licet contineant verba generalia, quæ
 ita semper sunt explicanda, ut tertio non de-
 ceant, *Gloss. fin. cap. cum olim de consuetud. de
 ex tunc de auctorit. cap. licet de off. ordinarij
 cap. 2. de religios. domibus juncta gloss. fin.* Non
 Papa umquam intendit juri quæsito alteri de-
 rogare, quibuscumque verbis utatur & clau-
 lis, etiamsi addat, *Ex certa scientia, motu proprio
 vel de plenitudine potestatis.* At in Jubilæo
 nulla reperitur clausula derogativa statuto-
 rum: Præterquam quòd, quæ in Bullis Jubilæo-
 rum sunt posita, intelliguntur ad favorem penitenti-
 arum, quibus directè confertur gratia, non in
 præjudicium confessariis. *Bordonus resolutione 70.*
 Quod autem non possit eligi à fœminis, probatur;
 quia Privilegium datum pro electione confessarii,
 est intelligendum juxta dispositionem juris seu
 statuti, *l. si quando C. de institutio. testam. cap. ex parte de verborum significatio-
 ne.* Gratia enim facta eligendi confessarii
 intelligi debet, de approbato & idoneo:

ergo iste non sit approbatus, aut idoneus respectu foeminarum, sine dubio non potest eligi ab illis: Nec dicendum est; Favorabilia esse amplianda, quia hic jus & ratio obstant, & verba in dubio sunt intelligenda simpliciter, & non secundum quid *l. hoc legatum in fine ff. de legatis 3. l. 1. §. si quis simpliciter, ff. de verborum significatione.* Quod item mortaliter peccet confessarius; probatur; quia est transgressor precepti in re gravi & in præjudicium animarum, eo, quod in administratione hujus sacramenti subjiçatur dispositioni suorum Superiorum, ex *Clement. dudum*, illudque sanctè & ritè administrare debeat, & idcirco puniri posse, eùm sit in culpa gravi & transgressor suorum ordinum; quali autem poenâ debeat puniri, certe ad minus suspensione à confessionibus. His positis, non dubitatur de invaliditate absolutionis, quia per Episcopi approbationem religiosus obtinuit solum jurisdictionem erga viros, non autem foeminas: Tum, quia licentiatu s fuit à Superiore pro masculis tantum; & non potuit illi concedere Superior plus, quam illi compete bat: at omne jus, quod habet Episcopus in religiosos quoad factum approbationis, eorum dependet à Superiore: ergo Episcopus non potest approbare præsentatum nisi juxta præsentationis formam, quæ est pro viris & non pro foeminis: Ergo nulla absolutio; Quod factum approbationis dependeat

deat totum à Superiore clarè videtur *Clemen-
audum*, à Concil. Trident. in hoc confirmat
Bordonus resolut. 9 num. 27. quest. 9.

XIII. Paschalis confessio fieri potest à quo-
cumque apud quemcumque sacerdotem ab or-
dinario approbatum. & hæc ubiq; nullo co-
tradicente, consuetudo invaluit, approbatum
bus communiter ab annis ducentis DD. *Cle-
mans in summa verbo absolutio à peccatis ex
re absolventis §. licentia*, & ait, quòd extra-
gans *Eugenii IV.* potest extendi ad alias con-
fessiones per diversas anni partes, eòque
quò sunt liberiores, nec præcepto adhibito.
Sunt alii quamplurimi DD. ejusdem opinio-
nis, quorum aliqui dicunt optandum esse
qui tempore Paschali confessi sunt apud
quam parochum, aut citra abusum in alia
cessi, referant schedulam ab eo, cui confessi
runt, ut sciatur quis vel non confessus
saltem tempore Paschali. Sunt & multi
centes, vagabundos posse confiteri cuicumque
sacerdoti approbato ab ordinario illius
lib. 3. cap. 18. n. 13. Quamplurimi tamen
primè & prudentissimè faciunt, qui parochi
tes, qui tempore Paschalis ad Penitentia-
bunal accedunt, nec per annum sunt cogunt
ad proprium parochum remittunt, ut si quod no-
semel in anno juxta canonem Concilii Lateranensis
tenis confiteantur proprio sacerdoti.

XIV. Confessarii excommunicati aut suspensi, si sint publici per sententiam (vel per notorietatem facti in casu publicæ percussionis clerici) nec validè, nec licitè absolvere possunt: Et omnes admittunt, propter *Extravagantem Martini V. ad evitenda*, secùs verò, quando tales censuræ sunt occultæ, tunc enim, licet peccent sic faciendo, cum hoc illis prohibeatur, validè tamen absolvunt, eo, quòd pia Mater Ecclesia tunc tribuit jurisdictionem, supplendo defectum illius propter existimationem communem, juxta legem *Barbarius ff. de officio prætoris, Navarrus in manual. cap. 9. n. 7. Lezan. cap. 19. n. 13. l. part.*

XV. Regularium confessarii primò absolvere possunt ab omnibus casibus, qui summo Pontifici, Episcopis aut aliis Superioribus non sunt reservati, quia, ut habetur in regula juris in *cap. nuper de sent. excommunicationis, & cap. & ff. clerici de judic. quæ specialiter non reservantur, jure concessa censentur. Miranda in Manual. tom. 1. quest. 45. art. 2.* Possunt etiam absolvere ab omni excommunicatione, etiam majori non reservata, quia eo ipso, quòd non reservatur, videtur remitti jurisdictionem habenti: non possunt tamen dispensare in aliqua irregularitate, secluso speciali Privilegio, quod non invenitur alicui religioni concessum respectu sæcularium, quia omnis irregularitas de jure communi solum tollitur Papæ dispensatione.

spensatione, exceptis illis, quæ Episcopis
 pralatis regularium pro suis subditis con-
 duntur. *Sylvester verbo dispensatio q. 9. 10. 11.*
Suarez 5. tom. de censuris, disp. 41. de
regul. sect. 2. Lezan. c. 19. n. 20. 1. part.

XVI. Quoad casus autem seu censuras
 pales seu Papæ aut Sedi Apostolicæ reser-
 post tempora *Clementis VIII. ex decreto*
dem 1601. sub gravissimis pœnis prohibet
 omnibus etiam regularibus per universam
 liam extra Urbem degentibus; ne quis sub
 textu Privilegiorum indultorum, aut facul-
 tum &c. possit absolvere ab ullo ex casibus
 re, aut dubiè in Bulla Cœnæ Domini con-
 vel aliis quomodocumque Sedi Apostolicæ
 servatis, aut in futurum reservandis, neque
 à casibus, quos ordinarii locorum sibi re-
 verunt, vel reservabunt, sine licentia ab
 scriptis obtenta, excepto mortis articulo.
 cretum autem istud fuit moderatum à
 Congregatione de mandato ejusdem *Cla-*
vis VIII. 1602. videlicet, sub ejusdem pro-
sione illos tantum imposterum comprehen-
sus, qui in Bulla Cœnæ Domini continentur
præterea (quinque sequentes casus) videlicet
 1° Violationis immunitatis Ecclesiarum
 minis constitut. *Gregor XIV. qua incipit*
 alias nonnullis. 2° Violationis clausu-
 zialium ad malum finem. 3° Pro-
 aut pugnantium in duello juxta Consilium

& constitut. Gregor. XIII. incipientens, Ad sol-
 lendum, 4°. Injicientium violentas manus in
 clericos juxta Canon. Si quis suadente 17. q. 4.
 5°. Simonie realis scienter contracta aut confi-
 dentia beneficalis. Item omnis casus quos sibi
 Episcopi reservarunt. Quibus omnibus excep-
 ptis, mandat dictum decretum in sua firmitate
 permanere, sublatâ etiam inhabilitatis pœnâ in
 eo appositâ, & ex decreto Pauli V. 7. Januar.
 1617. non solum absolutio à casibus, sed & à
 censuris fuit prohibita regularibus, in supradic-
 tis, de quibus sermo supra, videlicet, casibus
 Bullæ Cœnæ & quinque enumeratis. Unde
 colligitur, 1°, ab aliis casibus seu censuris Sedis
 Apostolicæ reservatis, præter annumeratos,
 posse confessarios, qui Privilegio Pauli III. ut-
 untur, suos pœnitentes absolvere: hoc autem
 Pauli III. Privileg. referi Peyrinis tom. 2. privi-
 leg. in constitut. dicti Pauli III. Colligitur 2°,
 posse eosdem confessarios extra Italiam absol-
 vere ab omnibus casibus Papalibus, à quibus alii
 absolvere poterant ante illud decretum,
 quod non se extendit extra universam Italiam,
 & hoc expressè declaratur à Sacra Congreg. 17.
 Novembris 1628. ab Urban. VIII. confirmata,
 in qua dicitur: Ab aliis verò casibus (præter ex-
 pressos in Bulla Cœnæ & alios ibi, & Episcopis re-
 servatos,) imò, & censuris Sedis Apostolicæ reser-
 vatis facultatem hanc extra Italiam non fuisse
 sublatam per supradicta Clement. VIII. 3. Con-
 firma-

firmatur, quòd nec intra, nec extra Italiam possunt confessarii regulares absolvere à casibus Bullæ Cœnæ Domini, aut ordinariis reservatis *Lex ana dicto cap. 19. num. 15. 16. & 17.* Concludendum igitur nullum confessorem, etiam regularem, posse absolvere à casibus Bullæ Cœnæ, quòd clarum est: neque ab illis quibus expressis in decreto Sedi Apostolicæ reservatis neque à casibus quovis modo reservatis locorum ordinariis, quia verè, & de facto omnium regularium privilegia circa hæc fuerunt abscissè revocata, & annullata per tres summos Pontifices *Gregor. XIII. Clem. VIII. & Urban. VIII. Bordonus resolut. 6. à n. 36. ad 45.* ibidem rationem affert. 1°. ex fine reservationis, qui fuit, ut Christi Fideles à culpe peccatorum prioribus se abstinere: illos enim reservatos coërceret & retrahit à peccatis, considerans pro eorum absolutione accedendum esse ad quemlibet confessarium indifferenter, ad majores, quorum accessum formidant, etiam ita facile in peccatis labuntur. 2°. ex periculo, quòd per illa privilegia inferebatur ordinariis locorum, quorum reservatio quædam que reddebatur vana, inutilis, & frustranea eo, quòd omnes recurrebāt ad confessarios privilegiatos, & pro nihilo habebatur reservatum decori & indemnitati provisum fuisse ab usu non parum convenienti confessariis

qui indifferenter sua privilegia nimia liberalitate in poenitentes exercebant, unde illis abutentes meruerunt illis privari, *cap. ubi ista 7. dist. 74. cap. privilegium 60. 11. q. 3.* Ubi gloss. refert diversos modos, quibus privilegium perditur.

XVII. Nomine Ordinarii proprie & communiter intelligitur Episcopus: unde confessorius, approbatus ab ordinario respectu secularium, intelligendus est ille, qui est approbatus ab Episcopo illius loci seu diocesis, in qua est audienda confessio: Et inde sequitur, quod approbatus ab Archiepiscopo Lugdunensi, v. g. non dicitur approbatus ab ordinario vel Archiepiscopo Viennensi, & ita iudicavit sacra Congreg. Respectu vero regularium ordinarius potest intelligi prelati regularis sub benigna nominis ordinarii interpretatione. Quod si additur hæc particula (loci aut locorum) tunc numquam potest interpretari nomine ordinarii prelati regularis.

XVIII. Tenent multi, posse confessarios regulares dispensare cum secularibus sibi confidentibus in votis reservatis Episcopis propter multa privilegia illis concessa ab *Eugenio IV. Innocent. VIII. & Martino V. Rodriguez tom. 1. q. 63. art. 3. Miranda in manual. tom. 1. q. 48. art. 3.* qui hoc limitat *art. 4. ad vota solum iure communi Episcopis reservata.* Verum tamen non bene constat, an hæc privilegia

habeant solidum fundamentum, aut sine vi
voci oracula: quidquid sit, habent hanc limi
tationem, quod prædicti regulares non possunt
uti hac concessione, nisi in suis ecclesiis, & con
alibi, ut bene advertit *Rodriguez, sup. & Casp
vrbius in compend. privilegiorum Mendic. ver
bo absolutio quoad saculares 2 n. 16.* & limi
tur etiam ad tres aut quatuor confessarios tan
tùm. *Vide Layman, lib. 4. tract. 4. cap. 8. n. 1.*
S. 4. Lexana, cap. 19. 1. part. n. 22.

XIX. Confessarii regulares confessiones sa
cularium audientes, tenentur absolvere, et
etiam à reservatis, si ad id facultatem habeant
nisi forte propter justam aut legitimam causam
eos ad Superiores suos remittere sit convenie
tius, quia, licet unusquisque possit renuntiare
proprio privilegio, id tamen facere non potest
in casu, quo id vergit in damnum & præjudi
cium alterius, prout in proposito contingit
Henriquez c. 28. lib. 7. de indulgent. c. 28. n. 1.

XX. Prælati regulares nullatenus possunt
absolvere suos subditos à casibus Bullæ Cœ
Dòmini pro quovis foro, quia hi casus expressè
& distinctè non exprimuntur in eorum privile
legiis, & Bulla Cœnæ est tantæ auctoritatis
efficaciæ, ut illi non derogetur sine speciali
ius mentione. *Bordon resolut. 3. q. 2. n. 4.*
que hoc possunt prælati regulares ex vi
còmmunis, quia nullus inferior potest contra
voluntatem summi Pontificis suam iuris
dicere

ditionem exercere, neque etiam ex vi facultatis concessa Episcopis à *Concil. Trident. sess. 24. cap. 6.* extensa postea à Pio V. ad prælatos ordinis Prædicatorum, eo, quod talis facultas revocatur omni anno per Bullam Cœnæ Domini. *Sanchez lib. 2. decalog. cap. 11. n. 17. Suarez 4. tom. de religione tract. 8. lib. 2. cap. 20. n. 10. Lexana cap. 18. 1. part. n. 31. & n. 38.* Videtur, quæ diximus n. 16. præcedenti, in fine.

XXI. Regulares possunt commutare vota, quæ propriè Episcopalia sunt, in omnibus casibus, in quibus eis licet votorum Episcopis servatorum dispensatio; modo votorum commutatio in alterius præjudicium non fiat, & in alia pietatis opera talia vota commutentur, quia per hanc voti commutationem obligatio voti non tollitur, sed & aliam materiam transfertur. *Cajetan. 2. 2. q. 88. art. 10. notab. 1.* Et probatur, quia omne votum proprio arbitrio factum commutari potest in id, quod spectatis omnibus manifestè melius & præstantius est. Est enim communior D.D. sententia apud *Sanchez lib. 4. moral. cap. 49. n. 4. Suarez lib. 6. cap. 18. n. 4.* Promissum enim non infringit, si illud in melius convertit; constat enim, quod, quanto melius & præstantius est opus, tanto est Deo gratius & acceptius: igitur qui opus promissum in melius commutat, is obligationi suæ abundantius satisfacit. Unde commutatio in æquale fieri non potest, nisi auctori.

toritate praelati, puta Episcopi, vel Papæ, vel
 ejus, qui ab ipsis commissionem seu delegatio-
 nem habet. *Layman, lib. 4. tract. 4. cap. 8. n.*
18 & q. 1. n. 19. Non autem vota Papæ refer-
 vata, veluti votum religionis, peregrinationis
 ad Romam, aut Hierosolymam, vel Compostel-
 lam *extravagant. Et si Dominici 2. de penit.*
& remiss. quia nec dispensari, nec commutari
 possunt à confessariis, eo, quod nullum extra
 privilegium neque pro iis, quæ Papalia sunt
 id est, quæ per accidens tantum ob urgentes
 necessitatem, & moralem impotentiam adve-
 di Papam, ad Episcopos, tanquam ordinarios
 post Papam Pastores, devolvuntur, sicut docet
Rodericus tom. 1. qq. regularium q. 51. art. 1.
& Miranda in manuali praelat. tom. 1. questio-
num. 4. & alii Layman. sup.

XXII. Quæritur, an confessarius possit
 debeat reum juridicè interrogatum absol-
 qui non vult crimen confiteri. Resp. cum
Th. quest. 69. art. 1. & Cajetano ibid. sententia
 tiam approbatione digniorem, & communi-
 rem esse in praxi sequendam, scilicet reum
 neri, quæcumque pœna immineat, judici ju-
 dicè interroganti confiteri veritatem, sub
 tali: quilibet enim obedire tenetur Superi-
 legitimè interroganti & præcipienti, & n-
 diffitens peccat mortaliter, quia ei non licet
 ridicè interrogato diffiteri: unde confessarius
 illum sic malè affectum absolvere non potest

nec debet, utpote indignum: nam ut habetur Ecclesiastici 24. *Pro anima sua nemo debet confundi dicere veritatem.* Dicunt tamen *Panormitanus*, in cap. *cum super*, de confess. *Sylvest.* verbo *confessio delicti*, q. 1. *Angelus eodem verbo num. 2.* juridicè interrogatum, non peccare plusquam venialiter, si crimen neget, quando pœnâ temporali est plectendus; peccare verò mortaliter, si pœna spiritualis sit illi infligenda, ut v. g. excommunicatio. Debet igitur confessorius reum, crimen suum coram iudice confiteri renuentem, exhortari, & operam adhibere, quoad poterit, ut reus crimen manifestet. Sed si hoc illi non valet persuadere non absolvat; licet *Lessius lib. 2. cap. 21. dub. 2.* dicat, reum nihilominus esse absolvendum, eo, quod iudicat illum probabiliter non peccare mortaliter. 1°. quia secundum *Panormit.* & *Angelum sup. citat.* reus ab hac obligatione eximitur, si spes affulgeat posse diffitendo, condemnationem evadere: videtur enim (inquit) eum qui sperat evadere gravis pœnæ, aut mortis condemnationem, sua confessione illi addicere. 2°. si nemo ad testimonium contra sanguineum ferendum cogi potest. *l. 4. de testibus.* Ergo multò magis contra se ipsum, 3°. neque quis tenetur contra alium testificari, si ex hoc incubat ei aut suis grave damnum: at reus certus est extremi mali, si is fatetur crimen: ergo non tenetur; idem *Lessius lib. 2. cap.*

cap. 30. dub. 6. n. 6. 4°. lex nimis gravis, C. de
 estibus, decernit, neminem teneri contra se ex-
 hibere id, per quod sibi negotium fiat: nihil
 autem durius esse potest, quam ut qui aliunde
 sperat evadere incolumis, cogatur arma iudicis
 proferre quibus eum jugulet. 5°. Est receptis-
 sima & communis DD. consensus, reum crimi-
 nis, sive ante, sive post condemnationem capi-
 talem, posse de carcere effugere, & ita se subtra-
 here condemnationi: Et hoc docet D. Thom.
 2. 2. q. 67. art. 4. Cajetan. ibid. Sotus lib. 5. de
 just. q. 6. art. 4. Less. lib. 1. cap. dub. 5. Ergo
 multo magis licitum erit reo apud iudicem
 men inficiari, eodem modo, quo posset, si iudicem
 dicere non interrogaretur, cum agatur de pe-
 supplicio vitando. Hæc Lessius. Verum op-
 posita sententia certior est & sequenda.

XXIII. Possunt confessarii regulares ordi-
 Prædicatorum & Minorum, & cum ipsis con-
 municantium in privilegiis, semel in vita
 solvere plenarie religiosos tui ordinis ex privi-
 legio Sixti IV. quod refert Casarubius in
 pendio privilegiorum Mendicant. Verbo abso-
 luto extraordinaria quoad fratres n. 6. de pe-
 denter tamen à voluntate Superiorum & ali-
 aliter. In articulo etiam mortis id possunt
 tute ejusdem privilegii: peccata autem vicia
 dicti privilegii in articulo mortis confessio
 absoluta, etiamsi sint reservata, non tenentur
 iterum infirmus confiteri si non moriatur.

quo differt hic modus absolutionis per ista privilegia in articulo mortis, ab eo; qui fieret à quocumque sacerdote seu confessario illa non habente. *Sotus in 4. dist. 18. q. 4. art. 4. Lexanã sap. 19. l. part. n. 27. & 28.*

XXIV. Nullus, cujuscumque sit ordinis, potest sibi eligere confessarium præter designatos & approbatos à prælatis suæ religionis, quia absolutio est actus jurisdictionis, sine quo non potest exerceri: hanc autem jurisdictionem non habet ex vi suæ ordinationis, ratione cujus habet tantum potestatem ordinis, sed hanc acquirit ex licentia & approbatione sui Superioris. Unde unaquæque religio designat suis subditis proprios confessarios, & habet sua statuta, per quæ religiosi debent confiteri suis prælatis vel sacerdotibus ab illis deputatis, *Extravag. inter cunctas de privileg.* Et summi Pontificis intentio est, ut regulares quoad sacramentum poenitentiae remaneant subjecti dispositioni suorum prælatorum. *Pius V. constitut. 12. Romani Pontificis Clem. VIII. constit. 64. Romani Pontificis Urban. VIII. constitutione in specula militantis.* Illa autem designatio, approbatio, seu licentia est facultas jurisdictionis delegatæ, qua confessarius potest audire confessiones religiosorum sibi à prælato designatorum. Hæc delegatio verò est duplex: 1°. quando prælatus jubet vel committit ad audiendas confessiones fratrum; & dicitur communiter jurisdictione dele-

delegata. 2°. quando pœnitenti immediate facultas conceditur, & fit gratia, ut eligat sibi confessarium: Et hæc dicitur delegata jurisdictione mediata per viam electionis: Et quando hæc delegatio fit à Generali simpliciter absque limitatione, tunc confessarius potest audire quoscumque religiosos Generali subiectos, sive in suo conventu, sive etiam in omnibus aliis etiam si sit in illis advena, aut per modum transseuntis: Et sic dicendum de Provinciali & Prioribus, qui non dant licentiam extra suos limites *Bordonus resol. 4. n. 1. & seq.* Admissum tamen à Provinciali tantum vel à Superiore locali, possunt audire confessiones eorum, qui non sunt de familia, vel etiam advenarum, non ex vi delegationis, quam habent à proprio Superiore, sed ex vi electionis quam Pontifex, aut Superior, ex licentia, quam fecit ad peregrinandum, dedit saltem præsumptivè & tacite conferendum cum sacerdote sui ordinis in monasterium, ubi reperitur. Vide *Rodrig. 1. q. 21. art. 3. Bordon. citat. n. 6.*

XXV. Confessarii regularium possunt religiosos absolvere à casibus reservatis prælatis, si ad id faciendum facultatem habeant. Unde, si quis à Generali habet auctoritatem solvendi à reservatis pro toto ordine, absolvere potest ab illis omnes fratres ordinis; & si habet illam à solo Provinciali, absolvere potest omnes fratres provinciæ; & qui à Priore locali

omnes fratres illius Conventus. *Rodrig tom. 1. q. 9. regul. 9. art. 3. Vincentius Candidus tom. 2. disquisition. moral. disquisit. 4. art. 57. dub. 4.* qui etiam dicit *dub. 6.* posse prædictos confessarios absolvere etiam hospites, qui bona fide & ad aliquod negotium peragendum advenerunt, quia casus reservati cessant per mutationem domicilii vel quasi domicilii, præsertim inter regulares. Dixi (bona fide,) quia, si datâ operâ quis veniret eo solo fine, ut proprium vitaret Superiorem, non posset absolvi à reservatis, hoc enim fieret in fraudem reservationis, & contra intentionem prælatorum, & aliquid contrarium bono communi ipsius religionis. *Lexana, verbo confessarius regularis, num. 19.* Quod si subditus, habens casus reservatos, perit alteri confiteri, quàm deputatis à Prælato, non tenetur Superior illi facultatem concedere, ut possit confiteri cuicumque voluerit, sed potest designare aliquem, vel aliquos, quibus solum confiteatur, reservatio enim casuum ad hoc fit, ut graviora delicta gravius corripi, & melius possint emendari: & ad hoc requiritur, ut Prælati graviore & doctiores personas eligat. *Suarez tom. 4. in 3. part. disput. 30. sect. 4. n. 11. Peyrinis tom. 1. privileg. in constit. 2. Julij II. §. 24.* Si verò pœnitens pro secunda vel 3. vice in aliquem casum reservatum incidit, & prælati confessario petenti licentiam ad absolvendum dare noluerit, si pœnitens habeat necessita-

cessitatem celebrandi vel communicandi, quibusdam volunt, habità contritione, posse celebrare vel communicare, non præmissa confessione, tanquam is, qui non habet copiam confessarii, hocque est admittendum, quando timet, quod prælatus abuteretur confessionis scientia, & quando timet aliquod malum ex sigilli fractione, non autem quando ob verecundiam, & roborem non vult confiteri prælato, quia in primo casu habet sufficientem excusationem, non in secundo: Imò in prædicto casu potest, & debet confiteri alicui confessario, confitendo illi aliqua peccata non reservata, & sic celebrare, quia tunc confessarius poterit illum absolvi ab omnibus non reservatis directe, à reservatione verò indirectè, cum onere tamen confessionis postea reservata cuicumque confessario habenti facultatem absolviendi directe à reservatione. *Tolet. lib. 3. summ. c. 13. n. 8. Suar. 4. tom. de oblig. tract. 8. lib. 2. cap. 13. Lez. c. 18. 1. part. n. 17. & c. 19. eiusd. n. 37.*

XXVI. Queritur, utrum liceat confiteri absque peccato absolvere aliquem indignum mortem sibi comminantem nisi absolvat? Respondetur spondeo contra Bonacinam, & alios; quod non licet, quia metus mortis non excusat, in his, quæ sunt intrinsecè mala, & nulli circumstantiâ possunt cohonestari, & fieri licita, & in hoc casu confessarius non habet occasionem tuendi vitam propriam, verum potest

mittendi sui ipsius mortem, ut peccatum evitet, & magnum meritum est mori, ne injuria fiat sacramento.

XXVII. Excusabitur verò à peccato, si fingat absolvere, non proferendo tamen formam essentialem, quia fingere propter causam rationabilem nullum est peccatum, juxta illud Jesu Christi, *Finxit se longius ire*, quia tunc nec verba absolutionis profert, neq; ullo modo absolvere intendit, sed tantum purè & simpliciter periculum mortis effugere.

XXVIII. Si verò confessarius verba formæ essentialis profert, quamvis intentionem non habeat absolvendi indignum, tamen non excusatur à sacrilegio, quia hæc absolutio attentat irritum facere sacramentum, & illud irreverenter & imprudenter dispensat contra divinum præceptum naturale, quo præcipitur, ut dispensator Domini sui debeat se prudenter & fideliter gerere. *Becan. cap. 5. quest. 8. num. 2. & 4. Suarez de Eucharistia disput. 67. sect. 1. ad finem §. ex quibus. Bordon. resolut. 56. quest. 4. numer. 11. ad 14.*

XXIX. Confessarius imponens pœnam levem, aut parvam pœnitentiam pœnitentibus pro gravioribus & magnis peccatis sine causa, & pro mero suæ voluntatis arbitrio, nullam faciendò differentiam inter peccata levia & gravia, sine dubio peccat mortaliter, & hoc deduci videtur ex *Concil. Trident. sess. 14. cap. 8. his*
P
verbis;

verbis: Debent ergo Sacerdotes Domini, quantum spiritus, & prudentia suggerit, pro qualitate criminum, & poenitentium facultate, convenientes satisfactiones injungere, ne, si forte poenitentis conniveant, & indulgentius cum poenitentibus agant, levissima quaedam opera pro gravibus delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur. Quia vere imprudenter levem satisfactionem imponendo pro gravibus culpis. Est que communis DD. opinio. *dominus resolut. 70. n. 15.*

XXX. Quæritur, an confessarius, cui poenitens non restituit illud, quod restitui tenebatur, teneatur ipse restituere, vel quod monuit, aut non adstrinxit poenitentem, quod multi affirmant absolute, quod confessario incumbit poenitentem de hoc admittendo alioquin peccare contra suum officium, & spondetur, confessarium, cui ex officio incumbit cura animarum, ut sunt parochus, & hanc curam habentes, teneri ad restitutionem non autem alij, quibus hæc cura non incumbit. Sunt qui negant de quocumque confessario, etiam paracho, teneri restituere, si non adstrinxerint; omnes tamen conveniunt, quod confessarios teneri ad restitutionem, non tamquam non restituendi suo influxu dederint, dissuadendo vel malè consulendo. *Leff. 2. cap. 23. dub. 10. numer. 77. & 78. Bonac. tractat. de restitut. in gen. dispus. 1. quæst. 1. in cap. 2.*

Ratio est, quia nullus confessarius tenetur ex officio & iustitia prospicere bonis aliorum temporalibus, sed solum spirituali bono sui pœnitentis: Unde, licet confessarius non admonendo peccet contra proprium officium, non tamen peccat contra officium per ordinem ad eos, quibus est restitutio facienda, sed per ordinem ad spirituale pœnitentis bonum: ergo ex hac omissione, licet culpabili, non oritur obligatio ad restituendum: obligatio enim, qua ex lege iustitiæ obstricti sunt populo, est tantum in ordine ad spiritualia: Et colligitur ex *D Thom. 2. 2. q. 62. art. 7. ad 3.* neminem ratione damni non impediti teneri ad restitutionem, nisi obligetur ex officio ad illud impediendum. *Cabassius lib. 6. cap. 13. n. 11. Suarez tom. 4. disp. 32. sect. 6. & Bordonus resol. 9. q. 1. n. 32.*

XXXI. Difficultas (inter multos) satis celebris proponitur, utrum confessarius in conscientia teneatur absolutionem dare illi, qui voluit confiteri, sed amissa loquelâ, aut mente, vel sensibus repente fuerit destitutus, ita ut adveniente confessario non possit amplius confiteri? Resp. Aliqui negant posse absolvi, ut *Sotus in 4. distinct. 18. q. 2. art. 5. Lopez 1. part. cap. 18. & alii.* Contrâ, absolvi posse, affirmant *Sanctus Antonius. 3. part. titul. 10. cap. 2. circa medium. Sylvester verbo confessio 3. q. 3. Navarra cap. 26. n. 27. Bellarmin. lib. 2. de pœnitent. cap. 7.*

cap. 7. ad finem. Suarez de pœnit. disp. 23. s. 1.
 I. n. 5. Bonacina de pœnit. disput. 5. q. 5. s. 1.
 punct. 1. n. 7. & alii. Ratio est, quia impos-
 titia dispensat ab integritate materiali confessio-
 nis, hic autem æger confessus est ut potius
 genere se habere peccata, & de his signa deli-
 ctis exhibuit dum confessarium petiit. Postea
 ergo confessarii adveniens intentione, & tractu
 absolutionis, validum est Sacramentum. Et
 generica illa accusatio per signa precedens
 ægroti, qui mox loquelam aut sensum agni-
 scit, cum sit materia sufficiens ad absolutionem
 tuit & debuit absolvi in conscientia; necesse
 est tamen sub conditione. Ita Concil. Carthagen-
 sium quartum, cui Sanctus P. Augustinus in
 canon. 7. & Arausicanum primum canon. 11.
 verbis: *Subito obmutescens, prout statim
 baptisari aut pœnitentiam accipere potest, si
 luntatis præterita testimonium aliorum
 habet, aut præsentis in suo nutu;* Licet enim
 non solum agnoscatur ut peccator, tamen ille
 sed agnoscitur ut peccator se accusans per
 titionem confessarii, aut per signa conscientie
 vel præsentia, vel attestata à circumstantibus.
 Verum, ubi nulla moraliter signa proxima
 cesserunt petitiæ confessionis aut conscientie
 neque à confessario perspecta, neque à circum-
 stantibus attestata, nullatenus debet impedi
 absolucio, quia tunc nulla profus exi-

sacramenti materia. *Bonacina supra citatus, n. 10. Cabassut, lib. 3. c. 11. n. 7. & seq.*

XXXII. Licitum est confessariis regularibus elemosynas, à pœnitentibus datas, & spontè oblatas, recipere, non ratione confessionis, nec absolutionis, sed per modum simplicis elemosynæ: in hoc enim nulla deformitas reperitur, quin potius rationi consentaneum est, ut, quàm in sacrario operatur, quæ de sacrario sunt, edat, ut inquit Apostol. 1. Corinthior. 9. *Laur. de Peyrinis tom. 1. de subd. q. 1. de obed. cap. 11.* Injungere verò Missas pro pœnitentia, licet res appareat in differens; fieri tamen non decet à confessariis, ne suspicetur pœnitens ex avaritia injunctam fuisse sibi hanc pœnitentiam. *Lez. c. 19. 1. part. n. 39.*

XXXIII. Quicumque verò pro sacramentorum administratione, pretium aliquod recipiunt sunt simoniaci. *c. cum in Ecclesia, c. non satis de simonia. D. Thom. 2. 2. q. 100. art. 2. Sylvestri verbo simonia, n. 8.* Et licet in jure specialis pœna non sit illis designata, generales tamen pœnas simoniacorum incurrunt & deponuntur, *cap. sicut de simonia.* Simonia autem committitur dando vel accipiendo pecuniam pro levi pœnitentia injungenda in sacramento confessionis, nam impositio pœnitentiæ est actus clavium. *Bonacina de simonia, q. 4. §. 16. n. 5. Lezana citatus supra n. 40.*

XXXIV. Confessarius tenetur ex rituali

P 3

Pauli

Pauli V. post absolutionem sacramentalem adhibere orationem deprecatoriam sequentem *Passio Domini nostri Jesu Christi, &c.* Et, quia ea obmittit sine causa, peccat saltem venialiter, cum sit de præcepto à Papa addita, ut dicitur pro pœnitente, & per eam admoneatur bona opera facere, & malum aliquod sustinere patienter; quæ si fecerit & sustinuerit, iudicatur non habi- tum esse remissionem peccatorum, quæ ad pœnam: igitur hæc oratio prodest pœnitenti, & nullo modo confessario, ut non excuset à peccato mortali, quando levem pœnitentiam pro gravioribus peccatis imponit de quo, §. 29. præcedenti tractavimus. Quæ illius orationis recitatio non est medium aptum neq; ordinatum ad excusandum à peccato mortali, quod committitur à confessario prudenter injungendo pœnitentiã levem pro gravioribus peccatis: neque hoc potest colligi seu ex contextu verborum, seu intentione ecclesiæ *Bordon. resolut. 70. part. 2. resolutio 9. §. n. 13.*

XXXV. Confessarius nullo modo imponere potest pœnitenti pro satisfactione, ut recipiat aliquod officium, vel aliquam orationem in animabus Purgatorii sub titulo satisfactorio & pœnitentiæ, quia opus satisfactorium est sacramento pœnitentiæ præcisè institutum pro delendis pœnis debitis pro culpis delictis jam remissis: Et hoc ex primaria intentione

tionem Domini nostri Jesu Christi, & non ad alium finem, quam intentum à Domino Jesu Christo, quia Sacramentum tantum prodest recipienti & non alteri. Tum, quia confessarius non habet aliud jus super poenitentem, nisi in ordine ad salutem ejus animæ: ergo illi non potest præcipere, ut orationibus impositis loco poenitentiae satisfaciat & profit aliis; neque poenitens, quatenus poenitens est, simpliciter habet debitum orandi pro mortuis hinc & nunc: ergo neque à confessario cogi potest, in tantum enim poenitens subditur confessario, quatenus poenitens est, sub ratione autem poenitentis nihil debet mortuis, sed tantum sibi ipsi; consequenter confessarius in poenitentia injungenda non potest recedere à natura Sacramenti, cujus finis est, ut totum opus, tam ex parte operati, quam operantis, solum profit ipsi poenitenti; opus enim operantis tanquam quid minoris conditionis, uti accessorium, dependet ab opere operato, & per ipsum regulatur: ergo soli poenitenti potest prodesse, sicut opus operatum. *Bordon. res. 70. q. 4. n. 16.*

XXXVI. Confessarius, qui tota die occupatus fuit in confessionibus audiendis, non est propterea exemptus ab officii sui recitatione, maxime autem regularis, qui voluntarie, & ex charitate operatur: nam ad officium tenetur ex debito, & nequaquam ad confessiones audiendas, cum illud sit voluntarium. Deinde

Sacramentum pœnitentiæ de die administratur, nec expedit de nocte illud exercere: igitur de nocte adest tempus sufficiens recitandi officium, cum nulla sit obligatio continendi tota die in hoc ministerio, & habeat horas opportunas ad corpus reficiendum, quare horam non inveniet ad recreandam animam per recitationem officii? Sed de concionatore videtur loquendum aliter, si quotidianus sit, ut in Quadragesima, & ad improvisam concionem utatur, & ageatur sine temporis mora.

XXXVII. Quæritur, utrum confessorius, à suo prælato obtinuit facultatem absolventem pœnitentem à sodomia passiva, si pœnitentem subjungat, se etiam partes egisse agentis in peccato, possit eum absolvere ab utraque, & virtute prioris licentiæ obtentæ in ordine ad peccatum? & dico quod non, quia limitata facultas non producit effectum, ex vulgaribus regulis, & uno concessio, censetur negatum ab alio. *cap. qualis 4. dist. 25. gloss. verbo negatio. cap. de præsumptio.* Tùm, quia concessio specialis strictè est interpretanda. *l. 1. C. de præsumptio.* Ergo pro uno peccato concessio debet extendi ad aliud peccatum, & qui iudicat sentit, errare non potest. Nec dicas, confessorium posse absolvere pœnitentem ab utraque virtute primariæ facultatis, eo, quod supponitur prælati intentionem fuisse, ut pœnitens absolveretur etiam à reliquis reservatis, cum in

dine ad absolutionem peccata omnia sint essentialiter connexa, quoad sui destructionem, & sic debere intelligi, quod supra dictum est, quod uno concessio censetur negatum alterum, quando [scilicet] non habent connexionem ad invicem, quia concessio uno censetur reliqua concessa, sine quibus expleri non potest illud. *cap. praterea, de offic. delegat.* Sed (dicitis) Confessarius non potest absolvere poenitentem, si facultas interpretetur ita stricte ut fuit petita: ergo ut aliquid operetur, intelligenda est habere effectum quoad utrumque casum, quia facultas adhuc remanet intra suos limites, & stricte interpretatur, cum restringitur ad idem peccatum specie, licet numero duplex, quod extra speciem suam non vagatur. Esto, volo credere istam opinionem esse aliquo modo probabilem: Tamen ubi agitur de re adeo gravissima, utpote de salutis poenitentis, dico, quod magnum periculum est eligere probabiliorem opinionem, & relinquere probabiliorem opinionem & tutiorem, & maxime certam; Atqui prima opinio certior est & tutior, asserens debere facultatem peti pro utraque, nec posse poenitentem absolvi virtute primariae facultatis: ergo absolute sequenda. Totum hoc confirmatur, quia in confessione non sufficit dicere se commississe peccatum Sodomiae, non explicando activam & passivam, quae sunt circumstantiae aggravantes: ergo qui petiit facultate

cultatem absolventi ab activa, absolute non
petit absolutionem a toto peccato secundum
substantiam; & consequenter ab utraque non
petit absolvi.

XXXVIII. Confessarius regularis audiens
confessiones sine ordinarii facultate, præter
quam quod confessio est nulla ex *Comen. Tit.*
committit crimen depositione dignum, ut
placuit, de pœnit. dist. 6. *Rodriguez. tom.*
9. 37. art. 1. Regularis etiam audiens sine
Superioris licentia, præter particulares pœnitentias
in statutis religionis designatas, gravissimum
obedientium pœnâ est plectendus. *Sorus in*
dist. 18. q. 4. art. 3. Rodrig. supra, quia licentia
Superiorum semper fuit necessaria regula-
ribus ad audiendas confessiones, ut patet in
Clement. dudum de sepult. Lexana cap. 1. q. 1.
part. n. 41. & verbo confessarius, n. 2.

XXXIX. Secretum confessionis detegere
olim perpetuò depositus, omnibus diebus
sua ignominiosè peregrinari cogebatur, ut
sacerdos de pœnit. dist. 6. Hodie vero ex Co-
cil. generali sub Innocent. III. perpetuò dep-
nendus est, & ne in ordinis sacerdotalis legi-
miniam, peregrini vagentur, in arcum m-
sterium detrudi præcipiuntur, ut ibi usque
mortem agant pœnitentiam, Narvayus in
cap. Sacerdos, num. final. Alavete lib. 1. de
discipl. cap. 19. n. 2. Barbosa de offic. p-
cap. 19. n. 55. Non tamen hujusmodi

notes sunt irregulares. Suarez. 4. tom. in 3. part. diff. 32. sect. 8. Aldrete sup. n. 3. Lezana sup. n. 42. Secretum igitur violans non solum peccat mortaliter, sed sacrilegium committit contra jus naturale, quia jure naturæ tenemur custodire famam proximi, & secretum occultum tenere jure divino, quia confessarius vices Dei gerit, qui peccata regit jure ecclesiastico, cap. omnis 12. de pœnit. & cap. Sacerdos sup. de pœnit. Hoc peccatum est contra justitiam, quia lædit famam proximi, & contra religionem, quia infert injuriam sacramento. Vide Bordonum resolut. 7. q. 11. n. 30.

XL. Absolventes à casibus in Bulla Cœnæ Domini contentis, & potestatem non habentes excommunicationis sententia innodantur in prædicta Bulla §. 23. Et religiosi præsumentes absolvere excommunicatos à canone, nisi in casibus à jure expressis aut gratia sedis Apostolicæ concessis; vel excommunicatos à sententiis per statuta provincialia vel synodalia, sunt ipso facto excommunicati, & absolutio Papæ reservatur, ut habetur in Clementina de privilegiis cap. religiosi D. Anton. 3. part. tit. 24. cap. 54. Cajetan. in summ. tit. excomm. cap. 64. Religiosi verò absolventes ab excommunicatione, lata ab homine, non incurrunt in excommunicationem, nisi talis excommunicatio sit lata etiam contra absolventes: peccant tamen mortaliter & invalidè absolvunt: igitur con-

concludendum, certam esse DD. sententiam quòd nullus confessarius, sive regularis, sive secularis, vel ex se, vel ex electione, potest absolvere seculares à casibus Papalibus aut Episcopalibus, ita quod præsumentes absolvere incurrunt excommunicationem, & privationem officiorum, & beneficiorum ac dignitatum cum inhabilitate ad quæcumque officia & dignitates in posterum obtinendas ipso facto incurrendâ absque alia declaratione cum inhabilitate attentatarum absolutionum, omnibus in Apostolicæ reservatis. *Bordonus resolut. 6. lib. 42. Lezana cap. 19. 1. part. num. 43.*

XLI. Quæritur, utrum Episcopus possit reservare omnes excommunicationes communis nulli reservatas? Et dico, Episcopum licitè & validè posse sibi reservare omnes excommunicationes, quia habet amplam potestatem sibi reservandi quoscumque casus peccatorum & censurarum, neque sequitur excommunicationem & non in destructionem animarum. Quòd si dicas cum *Suarez & Megalio, lib. 1. de pœnit. cap. 11. num. 5. & 9.* sacram. Congreg. monuisse Archiepiscopum Neapolitanum promiscuè sibi reservaret illas excommunicationes, quæ in jure communi nulli sunt reservatæ. Verum est, quod sac. Congreg. prohibuit Episcopos, non tamen prohibuit Episcopos talium reservationem; Et ad rationem

Megalii, quod non potest Episcopus omnia peccata sibi reservare, quia esset privare & annullare confessarios sine causa rationabili: potest tamen omnes excommunicationes reservare, quia per hanc reservationem non auferitur illis penitus potestas jurisdictionis, ac proinde non sequitur, quod non possit reservare excommunicationes, nec propterea confessarii privantur facultate, quam habent à jure communi, *cap. nuper, ut sentit. idem Megal. de cens. lib. I. cap. 7. n. 36.* Quia illa juris concessio semper intelligitur dependenter à voluntate Episcopi respectu confessarii. *Bordon. resol. 6. num. 17.*

XLII. Reservatio incertorum, quæ sæpè fit ab aliquibus Episcopis, non afficit confessarios regulares; habent enim privilegia disponendi cum suis penitentibus de incertis, etiam ad usus monasterii, & Ecclesiæ: bona autem incerta sunt illa, quæ habent proprium dominum, sed post diligentem inquisitionem adhuc ignoratur. Ita omnes, & cum illis, *Sorus, l. 4. q. 7. art. I. col. 6.* Pœnitens igitur juxta consilium confessarii restituendo vel donando religioni illa incerta, non peccat, nec ullam incurrit Episcopi reservationem, quæ sine peccato mortali incurri non potest. Præterea confessarius potest absolvere pœnitentem, quoties de factò restituit incerta pauperibus, quo nomine venit religio, cum sit fundata in paupertate & sit verè pauper.

pauper. Sanchez lib. 6. cap. 11. n. 59. Eadem
tem intelliguntur, modò illi, quibus restituendum
esset, nesciantur vel non inveniuntur,
alioquin proximo magna fieret injuria. *Bor-*
donus resolut. 6. n. 18.

XLIII. Non debet Episcopus sibi reservare
plures casus respectu regularium, quàm le-
gularium, tum, quia diversitas circa eandem res
inducenda non est, *l. eum. qui ades ff. de usufructu*
Ergo neque circa numerum reservatorum re-
spectu dictorum confessariorum, quia aliter
videtur acceptio personarum, quæ reprobat
regul. 12. in 6. cap. novit. de jud. Justitia
distributa postulat, ut æqualiter utriusque ge-
neris confessarii tractentur, cum multum
difficile sit, imò odiosum, asserere unum genus
confessariorum esse doctius & prudentius alio.
Clementina dudum de sepulturis. §. hujusmodi
paræ omnino facit Confessarios regulares pa-
rochis. Et ita non debent Episcopi confessarios
regularium plures casus reservare quàm re-
servant parochis. Tamen Episcopus facit
aliquam gratiam suis parochis, aut alicui
aliquibus Festivitatibus, Pascharis v. g. aut
alii, non censetur eandem gratiam velle
confessariis indulgere. *Bordon. sup. n. 21.*

XLIV. Tenentur confessarii omnes, qui
auctoritate deputati, ad confessiones audien-
das, sicut & Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi
pi, aliique locorum ordinarii & ecclesiarum
pra-

pralati & rectores, & animarum curam exercentes ac presbyteri seculares, & quorumcumque ordinum regulares habere penes se transcriptum Bullæ, quæ vocatur in Cœna Domini, eamque diligenter legere & studere: ita enim præcipitur in eadem Bulla, ut pater in ea, quæ est Urbani VIII. tom. 12. Bullarij inter Bullas ipsius num. 41. Barbosa de off. parochi cap. 19. num. 67. Unde patet, intentionem Papæ talem esse, ut hæc Bulla in toto orbe Christiano recipiatur, acceptetur, & observetur; finis enim summi Pontificis est, ut tanquam pius Pater conservet animarum salutem, rem publicam Christianam, libertatem Ecclesiasticam, auctoritatem Apostolicam & unitatem à Deo sibi commendatam, quæ sunt bona Sedis Apostolicæ: propterea derogat Summus Pontifex quibuscumque privilegiis, etiam per viam contractus, aut remunerationis, aut alia quavis causa concessis, consuetudinibus immemorabilibus, præscriptionibus etiam longissimis. Sic loquitur in eadem Bulla, *Lexana cap. 19. n. 44. & verba Bullæ Cœne, num. 59.*

***
CAPUT XIII.
De casibus prohibitis à jure,
Conciliis, & Summorum Pontificum,

